MAJA LUNDE

ÅSKDROTTNINGEN

Illustrerad av LISA AISATO

Översatt av Barbro Lagergren

BONNIER
CARLSEN

ÅSKDROTTNINGEN
Originalets titel: *Tordendronningen*
© Text: Maja Lunde, 2025
© Illustrationer: Lisa Aisato, 2025
First published by Kagge Forlag AS, 2025
Published in agreement with Oslo Literary Agency
Översättning Barbro Lagergren
Anpassning av form Maria Svedberg
Utgiven på svenska av
Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2026
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@bonniercarlsen.se, www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7981-388-8
Tryckt hos Print Best Estland 2026, via Italgraf Media
Första tryckningen

MIX
Papper | Bidrar till ansvarsfullt skogsbruk
FSC® C129413
FSC
www.fsc.org

KAPITEL 1

Så länge jag kan minnas har jag varit arg. Ilskan är som en krona som bara sätts på mig. Jag har inget val, plötsligt är kronan nertryckt över mitt huvud, den sitter hårt runt pannan och skickar flammande blixtar och åskmuller genom hjärnan och ut i ben och armar och händer. Händerna knyter sig, armarna höjer sig och så slår jag. Så hårt jag kan.

Det är inte jag som bestämmer. Det bara händer. När jag har ilskekronan på mig tappar jag all kontroll.

Det är hemskt. Men bra på samma gång. För det hjälper att slåss. Det tar bort alla känslor inne i mig.

Jag, Isabella Madeleine Karlson, har alltid varit och kommer alltid att vara en sådan som blir rasande. En åskdrottning.

Det var i alla fall så jag brukade tänka om mig själv.

Här ser du mig när jag ger mig på Jonas i min klass. Jonas hade just kallat mig Stinkabella. Så klart jag blev arg. En sådan grej måste man ju få bli förbannad för! Han hade haft koll på mig ända sedan jag kom in i klassrummet för en vecka och två dagar sedan. Fast jag såg helt vanlig ut, fast jag hade vanliga kläder, nytvättat hår och fin lunchlåda precis som alla de andra barnen. Det var som om Jonas såg igenom mig, såg att jag bakom de vanliga kläderna och den nyttiga lunchlådan egentligen inte var som de andra. Han såg att jag egentligen inte hörde hemma i Eikedalen. Och att jag aldrig skulle komma att passa in. För jag var en sådan som inte passade in någonstans.

Ett jättegäng samlades runt oss.

”Kom igen, Jonas!” sa en av hans idiotkompisar. ”Ta henne!”

”Fäll henne!” ropade en annan.

Jonas tog sikte på mitt huvud. Vinden från slaget kittlade mot kinden. Kroppen reagerade innan jag hann tänka, han skulle inte få ta mig. Jag duckade.

Jonas snubblade lite framåt, överraskad av att slaget inte träffade. Nu hade jag chansen. Jag lyfte höger arm och träffade honom i bröstet. Hårt. Han tappade andan med ett ynkligt pip.

Jag slog en gång till, den här gången mot hans axel.

Jonas tappade fotfästet.

Jaha, nu ramlar han, tänkte jag.

Men så fick han tillbaka balansen och stod kvar.

Det hade blivit alldeles tyst omkring oss.

Jonas satte upp händerna för ansiktet, beredd att försvara sig. Han var röd om kinderna och blank i ögonen. Men det brydde jag mig inte alls om. Det var säkert inte ens äkta tårar, bara krokodiltårar som han pressade fram för att de andra skulle tycka synd om honom.

Blixtarna från kronan slog ner i mitt huvud och gav mig enorma krafter.

Jag gjorde näven hård som sten och vräkte den mot honom.

Så sparkade jag honom hårt på benet.

Och knät.

Och så . . . rakt på snoppen.

Det enda ställe du absolut inte ska sparka killar på.

”Ajjj!”

Han knäcktes som en gren, drog upp benen mot magen och snyftade.

Krokodiltårarna sprutade ur ögonen på honom.

Grinunge!

Hans gråt var ett ljud som inte hade något med mig att göra. Det dränktes dessutom av åskdånet i mitt huvud.

Jag stod ovanför Jonas, min kropp darrade, nävarna var knutna.

Han höll händerna skyddande för ansiktet. ”Snälla!”

Men jag ville inte vara snäll. Jag ville slå honom en gång till. Det var han som hade börjat, han som hade kallat mig elaka saker och sett allt det han inte skulle se. Och nu lyfte jag näven igen.

Nu skulle han få. Nu skulle han lära sig att ingen sa sådana saker till mig ostraffat!

”Isabella?”

En svag, rädd röst hördes alldeles intill mig, den tillhörde Mika.

Jag vände mig om.

Runt omkring oss stod alla från klassen. Och många andra också.

Klotrunda ögon stirrade på mig.

Ingen ropade längre, ingen hejade, ingen blinkade ens.

Mika och Luka, med öppna gapande munnar.

Mika och Luka . . . som jag nästan hade vågat tänka på som vänner.

Nu såg de rädda ut.

Rädda för mig?

”Isabella?” sa Mika en gång till. Det var liksom en fråga: Isabella, vad är det du håller på med?

Jag hörde flera frågor inne i den: Isabella, det här hade jag inte väntat mig av dig, Isabella, vad är du för en, vi trodde vi kände dig, hur kan du göra så här, ser du inte att Jonas har ont?

Sakta sänkte jag händerna och vände mig mot Jonas, som satt hopkrupen vid mina fötter. Han hade gömt ansiktet i händerna. Ryggen skakade.

Ja, vad var det jag höll på med?

Vad var jag för en?

Jag tog ett steg bakåt. Och så ett till. Ringen öppnade sig runt mig. Alla ryggade undan, stirrade på mig med skräck i blicken.

Sedan var det någon mer som sa mitt namn, en vuxenröst den här gången. Hon pratade högt och strängt: ”Isabella? Vad är det som pågår?”

Det var vår lärare, Margareth.

Hon var på väg i full fart mot oss, mot den gråtande klumpen på marken som var Jonas. Och mot mig.

Jag vände mig om och sprang det fortaste jag kunde.

Bort från Jonas, från Margareth, från skolan, bort från hela den här lilla skitbygden Eikedalen.

Medan jag sprang så där, kände jag hur ögonen fylldes av något vått och irriterande. Något som gjorde det svårt att se.

Jag torkade bort det så fort jag kunde.

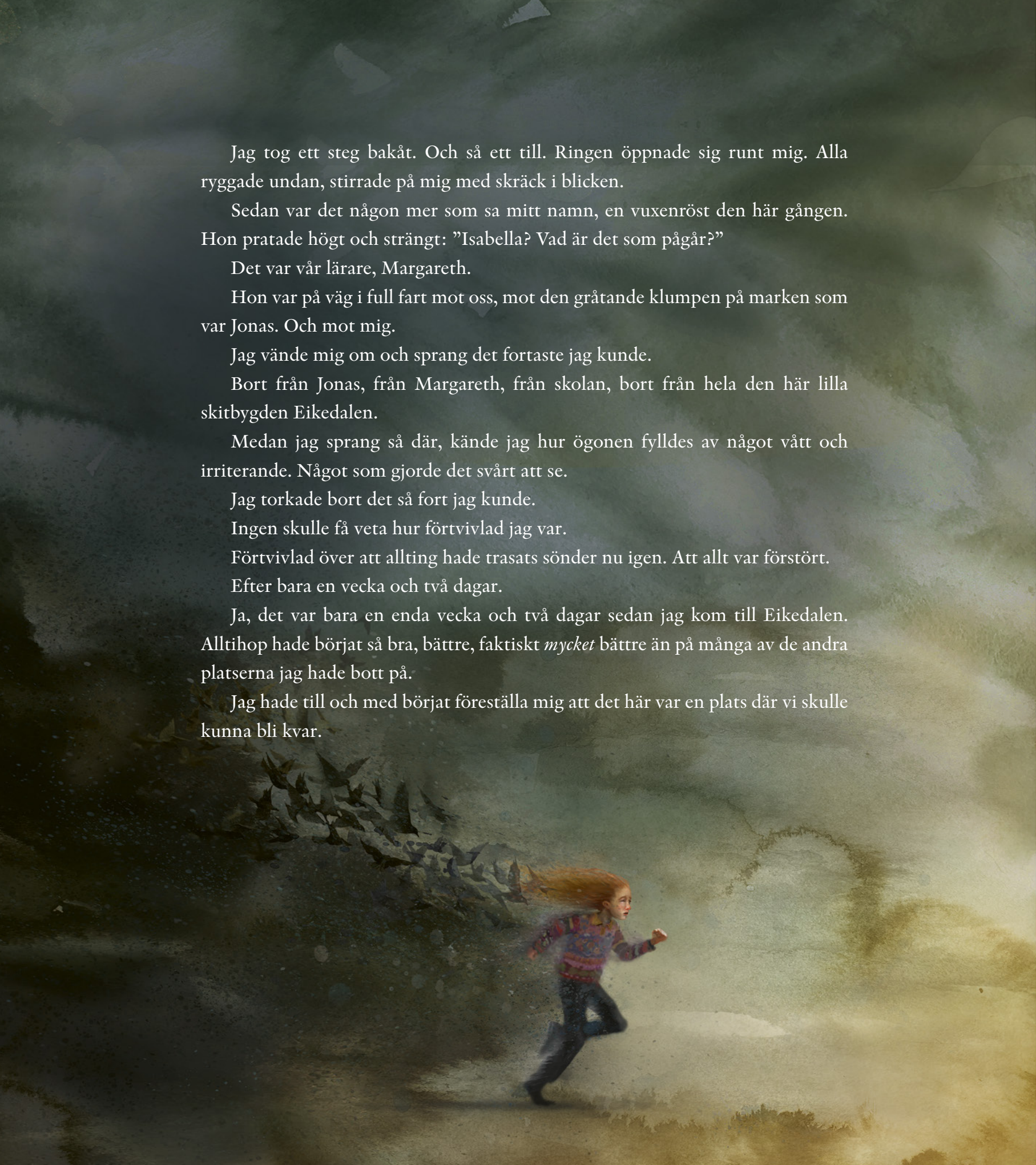
Ingen skulle få veta hur förtvivlad jag var.

Förtvivlad över att allting hade trasats sönder nu igen. Att allt var förstört.

Efter bara en vecka och två dagar.

Ja, det var bara en enda vecka och två dagar sedan jag kom till Eikedalen. Alltihop hade börjat så bra, bättre, faktiskt *mycket* bättre än på många av de andra platserna jag hade bott på.

Jag hade till och med börjat föreställa mig att det här var en plats där vi skulle kunna bli kvar.

KAPITTEL 2

En vecka och två dagar tidigare hade mamma och jag kommit gående längs landsvägen i skogen. Guldgula blad virvlade i vinden omkring oss och solen sken på stora träd i höstens färger.

Vi släpade på var sin sliten resväska.

”Det är väl inte tungt?” frågade mamma.

”Nej då”, sa jag.

För min resväska vägde verkligen inte mycket, även om den rymde allt jag ägde. Några få klädesplagg, ett par böcker, en udda socka jag använde som sparbössa, och en gammal luggsliten nalle som mamma ansåg att jag var för gammal för, men som jag inte förmådde göra mig av med. Den var trots allt min nalle och även om jag visste att den inte var levande kunde jag inte låta bli att tänka att den skulle ha blivit ledsen om jag bara lämnat kvar den på någon av alla de platser vi bott på.

”Den som lever lätt, reser lätt”, sa mamma och log.

”Och den som reser lätt, lever lätt”, svarade jag och log tillbaka.

För fanns det några som levde lätt, så var det mamma och jag. Att vara på väg så här, från ett ställe till ett annat, bara hon och jag, var bland det roligaste vi visste.

Vägen låg framför oss, längs den fanns det ständigt nya platser man kunde ta en sväng förbi, spännande ställen, vackra ställen, skojiga ställen. Nya äventyr.

Det gällde att aldrig stanna, att alltid vara i rörelse. Då gjorde man livet lätt. Och enkelt. Och inte minst roligt!

Att livet skulle vara roligt – ingen var mer uppfylld av det än mamma. Därför hade vi ett mycket mer spännande liv än alla andra vi någonsin hade träffat.

Nästan alla människor bodde bara på *en* plats, var alltid tillsammans med *samma* människor, *gjorde* samma sak varenda dag och varenda vecka.

De åt samma klibbiga gröt till frukost varje morgon, samma kokta potatis till middag varje dag och fick bara godis på helgerna.

Men så behövde livet inte vara.

Man kunde gå på tivoli på en måndag i *en* stad och på cirkus i en helt annan stad på onsdagen. Och om man ville äta choklad på tisdagen emellan, ja, då gjorde man det!

Inte för att vi brukade gå på tivoli så ofta på måndagar och cirkus på onsdagar, för det hade vi sällan råd med. Men det behövde vi inte heller, för vårt liv var som att *vara* på tivoli och cirkus.

Vi är vårt eget tivoli, du och jag, brukade mamma säga.

Carpe diem, brukade hon också säga. Det är latin och betyder fånga dagen. Mamma tyckte att man skulle ta vara på alla spännande möjligheter livet bjöd på, för gör man det blir det cirkus och tivoli varje dag. Och den som inte tar chansen, är bara en grå och trist människa med ett grått och trist liv.

Mamma var expert på att göra allting vackert och spännande. Hon hatade kläder i trista färger, som mörkblått och grått och svart. Hon hatade trista, vanliga namn också. Mig hade hon gett det vackraste och mest sagoaktiga namn hon hittat i namnboken: Isabella. Det är värdigt en drottning, brukade hon säga, och du är min egen lilla drottning.

Så hade hon lagt till det näst vackraste och sagoaktiga namn hon hittat: Madeleine.

Isabella Madeleine. Heter *du* något så vackert, kanske?

Det hände att jag tittade mig i spegeln och tänkte på mitt namn. Den som tittade tillbaka var inte en drottning utan en rätt vanlig flicka med rufsigt hår. En flicka som hade vuxit väldigt fort det senaste året och var mitt emellan barn och ungdom. En flicka som hade lite för små kläder i starka färger, och som ofta var ganska smutsiga. Passade hon egentligen att heta något så fint som Isabella Madeleine? Jag var inte säker på det. Men det sa jag aldrig till mamma, för då skulle hon säkert bli ledsen.

Istället försökte jag vara som mitt namn, och som mamma, lika spännande och sagolik.

Vi traskade på ett bra tag längs vägen den här oktoberdagen. Genom skogar

och förbi åkrar, vi passerade små och stora bondgårdar, en kvarn och en äng med några betande får.

Mamma gick utan att säga så mycket. Det var inte likt henne, i vanliga fall var hon en riktig pratmoster. Nu marscherade hon på med bestämda steg, som om hon visste vart hon skulle.

När solen var på väg att gå ner kom vi till en trevlig handmålad skylt som pekade in mot ett samhälle. *Välkommen till Eikedalen*, stod det.

”Eikedalen, är det hit vi ska?” frågade jag.

”Tja, kanske det”, sa mamma. ”Vi kan i alla fall ta en titt. Men om det är tråkigt här fortsätter vi meddetsamma.”

Hon sa det med helt vanlig röst, men det var ändå något som inte stämde. När vi kom till nya platser brukade mamma gå långsamt, hon brukade peka på saker och människor vi såg – titta, där är ett hus som passar oss, och titta på de där, de kan vi kanske bli vänner med, och titta på den där lilla gatan, ska vi försöka med den, eller vad sägs om den där, där ser det trevligt ut.

Idag travade hon på utan att titta på någonting alls.

Jag såg mig om. Längs huvudgatan låg små butiker på rad. En grönsaksbutik, en skomakare, en bokhandel. Flera hade dekorerat skyltfönstren med pumpor och höstlöv. Utanför järnaffären höll en kvinna på att sätta upp ett jättestort spöke och i fönstret i blomsterbutiken hängde en man upp stora spindlar.

Jag gick närmare. Spindlarna hade långa, håriga ben och klängde över hela ingången till butiken. Usch! Nu tog mannen fram något stort och vitt och började rulla ut det som en tunn gardin över fönstret. Det var spindelnät!

Jag måste skratta. Det var det läskigaste och häftigaste pynt jag någonsin sett. Jag ville stanna och titta på tills mannen var klar, men mamma hade redan gått vidare.

Nu tjatade hon på mig.

”Har du klister under fötterna?”

”Nej, förlåt.”

Jag skyndade mig på igen.

Hon stegade vidare längs gatan medan hon mumlade för sig själv. ”Den där avskyvärda festen.”

”Festen?” sa jag.

”Usch, De dödas fest”, sa mamma.

Hon gick så fort att jag måste småspringa för att hinna med.

”En hemsk tradition”, fortsatte hon. ”Varje år den 31 oktober har Eikedalen en fest för de döda.”

”Varför det?”

”De klär ut sig till spöken och monster och springer omkring på gatorna och hittar på bus.”

”Vad är poängen med det?”

”Tur att jag kom iväg härifrån”, sa hon.

Jag försökte titta på henne, men hon låg hela tiden före mig, så jag såg bara hennes bakhuvud.

”Har du varit här förut?”

Det svarade hon inte på.

”Mamma?”

Jag sprang ikapp henne.

Hennes ansikte hade dragit ihop sig och ögonen var fästa på något långt fram och långt bort.

”Mamma?”

”Snälla du, tjata inte på mig just nu”, sa hon. ”Det här stället gör mig genomledsen.”

Genomledsen? Jag såg mig om igen och försökte förstå vad hon menade. Det här samhället var ju så trevligt. Inte nog med att butikerna hade skyltat inför dödsfesten, många i husen på de små gatorna hade också hängt upp spöken i fönstren och satt utskurna pumpor på trappan. Det kanske var meningen att det skulle vara läskigt, men det såg mest trevligt ut.

Vi tog av in på en ny väg och fortsatte uppför en backe. Jag hade hundra frågor i huvudet, men när mamma var på det här humöret, liksom hopsnörpt i ansiktet, visste jag att det var meningslöst att prata med henne. Jag fick bara vänta.

